

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja kot priloga „SLOVENCU“ zvečer vsak prvi in tretji četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide „DOMOLJUB“ dan poprej. Cena mu je 80 kr. za celo leto. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: uredništvu „DOMOLJUBA“, Ljubljana, v semeniških ulicah št. 2. Naročnina in inserati pa opravištvu „DOMOLJUBA“ Stolni trg št. 6. — Naznanila se vsprejemajo in plačujejo po dogovoru.

Štev. 7.

V Ljubljani, 7. aprila 1892.

Letnik V.

Kaj je novega po svetu?

Deželni zbor kranjski. V deželnem zboru kranjskem je predlagal poslanec Pfeifer, naj se dovoli desetisoč gold., ki naj se brez obresti posojujejo onim vinogradnikom, kateri na novo zasadé svoje od trtne uši uničene vinograde. Ta predlog se je izročil finančnemu odseku. Poslanec Povše je obširno in temeljito pojasnoval škodo, katero napravlja trtna uš na Kranjskem. Naša dežela — rekel je — šteje 10.609 hektarov vinogradov, od teh je že okuženih 6747 hektarov, torej skoro dve tretjini vseh vinogradov. Najhujše je v črnomeljskem okraju, kjer so okuženi skoro vsi vinogradi. Stavil je tudi g. Povše več predlogov za podporo vinogradnikom. Poslanec Lavrenčič je izrazil željo, naj bi se pri podporah ozirali tudi na Vipavce, ker je ondi obdelovanje vinogradov težavnejše nego drugod in ker je vinoreja za Vipavsko poglavitni dohodek. — Za gojitev ribarstva na Kranjskem se dovoli ribarskemu odseku kmetijske družbe 1000 gld. podpore. — Za bolnike po tujih bolnišnicah v Trstu, Zagrebu in drugod, v katerih je bilo 3540 Kranjcev, je morala dežela plačati 74.580 goldinarjev 32 kr. To je silno veliko denarja, vzlasti ako pomislimo, da so to večinoma ničvredni ljudje, ki občinam napravljajo take stroške. — Za ljudske šole plačuje dežela blizo 350 tisoč gld. To so večinoma žulji našega kmeta. Kadar pa kmetje hočejo imeti cenih in poštenih, krščanskih šol, takrat pa se jim odgovarja: Kmet, molči in plačaj! — Pri šolskem razgovoru je poslanec Krsnik pokazal se kot čistega liberalca, ki naše ljudske šole ne zaupa slovenskim duhovnikom. O tem prizoru v deželnem zboru bomo še obširneje govorili; za danes le omenimo, da je bil to čuden poklon poslanca Krsnika onim slovenskim duhovnikom, ki so ga volili v deželni zbor. Dobro sta posvetila temu klevetanju poslanca Žitnik in Klun. — V **štajerskem deželnem zboru** so se trdo sprijeli libe-

ralni Nemci in Slovenci. Liberalci so namreč predlagali, da naj se na slovenskem Štajerju še bolj ponemčujejo otroci po šolah, kakor se to sedaj godi. Slovenski poslanci pa so trdili, da naj se slovenski otroci najprej dobro naučé materinega jezika, potem pa še-le nemškega, sicer da ne bodo nobenega znali. Poslanci dr. Lipold, dr. Srnec, dr. Dečko in Robič so živo opisovali krivice, ki jih trpé štajerski Slovenci. Nemški liberalci so seveda sprejeli svoje predloge, na strani Slovencev so bili le poštteni konservativni Nemci. — V **koroškem deželnem zboru** sta slovenska poslanci Einspieler in Muri pri obravnavi o šolstvu popisovala Slovence neugodne razmere po šolah ter tirjala za slovenske otroke slovenskih ljudskih šol. V **Poreču** se italijanska večina prav nič ne ozira na slovanske poslance. Ti pa porabijo vsako priliko, da Lahom levite berjejo ter razkrivajo nasilstva, ki se godé Slovanom v Istri. — **Papež Leon XIII.** bo slavil dné 19. marca 1893 petdesetletnico, odkar je bil za škofa posvečen. Osnova se je poseben odbor v Rimu, da oskrbi vse potrebno za to veliko slavnost, katero dodeli milostljivi Bog dočakati slavnemu Leonu XIII.! — **Češko-nemška sprava** je pokopana; vlada sicer želi, da se obravnave nadaljujejo, a to bo ostala le prazna želja. — **Državni zbor** se neki prične že šestindvajsetega aprila; judje že težko čakajo na zlati denar. — Na **Nemškem** so se razprave o verski šoli odložile na nedoločen čas, zmagali so brezverski liberalci; cesar se je vdal, vrli nančni minister pa je odstopil. — Na **Francoskem** se vedno očitneje kažejo sadovi brezverstva. Anarhisti — rogovileži pričeli so hiše v Parizu razdirati z dinamitom. Parižani so vsi prestrašeni, tujei so mnogi zbežali iz Pariza. — V **Italiji** je vlada v vedno hujših škripcih zaradi pomanjkanja denarjev. Državni dolgovi znašajo ogromno svoto 15 tisoč milijonov lir.

Kaj je novega po Slovenskem?

Kranjsko. Od Sv. Lenarta nad Skofjo Loko poroča se nam dne 14. marca: V nedeljo zjutraj ob 4. uri se je kakih 10 minut od župnijske cerkve pokazal ogenj. Pogorela je hiša št. 5, hlev, živine 12 glav in 5 prašičev. Tudi domači ljudje bi bili zgoreli, da jih niso sosede poklicali o pravem času. Nekaj živeža in obleke so rešili, drugo je vse zgorelo. Virok ognju ni znan. Pogorelec že poprej zadolžen je bil zavarovan za prav malo svoto. — V Žužemberku je za sodnika imenovan gospod J. Štruncelj, za Ilirsko Bistrico g. Jos. Kovač, za Senožče g. M. Kobal. — V Cirknici je imelo dne 13. marca društvo za olepšavo trga in okolice svoj občni zbor. Društvo šteje 22 udov; zasadilo je ob stari cesti proti Rakeku 172 lip in proti Dolenji vasi 30 hruškovih dreves. — Iz Zagorja pri Savi se nam poroča: Odbor kmet. podružnice v Zagorju pri Savi je sklenil v svoji zadnji seji dne 14. marca, da naj se javno izreče najtoplejša zahvala čast. g. Andreju Česnu, bivšemu kaplanu v Zagorju, sedaj pa službojočemu v Moravčah, za njegove zasluge, ki si jih je za imenovano podružnico pridobil kot njen blagajnik, in tudi s tem, da je z veliko vmeno za njeno razširjenje deloval. V odboru podružničnem so sledeči gg.: Prečast. g. Jakob Gross, župnik, kot predsednik, in njegov namestnik g. Jože Cerin, učitelj v Toplici tajnik čast. g. Franc Hiersche, blagajnik g. Peter Gross, in odborniki gg.: Luka Habat in Martin Bukovec, posestnika v Toplici, Franc Drnovšek, župan v Kotredežu, Pavel Weinberger, Jože Dernovšek, Anton Eisensteiner, posestnik v Lokah, in Anton Klobuč, župan v Ržiših. —

Podružnica šteje sedaj 43 udov, katero število se bo skoro gotovo še pomnožilo. Upati je torej, da bo enkrat prav uspešno delovala, kar tudi spričujejo imena gg. odbornikov. — Z Breznice se nam poroča: Danes dne 15. marca popoldne okrog 3. ure kar nenadoma zagledamo, da gori v Vrbi. Bati se je bilo najhujšega, ker stojé poslopja s slamo krita prav tikoma drugo poleg drugega. A hvala Bogu, da je bilo toliko snega, ki je oviral ogenj, tako, da je zgorelo samo gospodarsko poslopje posestnika J. Pogačarja. Hišo, ki se skoraj tišči bleva, obvaroval je Bog s snegom in pridni gasilci, prihiteljski skupaj v obilnem številu iz vse faze. Zažgala sta menda dva šestletna dečka. — Utonil je dne 17. marca zvečer J. Črne iz Spod. Zadobrove. Šel je z dvema tovarišema s semnja iz Mengša ter v St. Jakobu padel z broda v Savo. Trupla še niso našli. — Iz Domžal se nam poroča: Dne 23. marca ponesrečila se je tukaj dobro znana gđ. Terezija, svakinja tovarnarja Krizanta Ladstätterja. Omenjenega dne so jo izlekli iz Bistrice utopljeno. Kako se je ponesrečila, ne more se vedeti. Imela je navado nabirati cvetlice na bližnjem hribu, pod katerim prav tikoma teče Bistrica, zato nekateri menijo, da je v svoji srčnosti šla na nevarno strmino in da ji je zdrnilo, ker je bila zemlja še zmazana. Rana na obrazu spričuje, da je najpoprej priletela na skalo, s skale zvalila se je v nezavednosti v plitvo vodo, in ker ni bilo nobene pomoči, je utonila. Drugi zopet trdijo, da je bila gospodičina zadnji čas zelo otožna in ne prav čiste pameti. Ta nesreča zgodila se je že zjutraj ob šesti uri, dobili so jo še-le okoli

Listek.

Ovadu.

Zadnja vojska na Balkanu, v kateri je Avstrija zasedla Bosno in Hercegovino, zanimala je kakor vsaka radovedne ljudi, vzlasti tudi naše slovensko ljudstvo, ki je bilo bojnemu polju zelo blizu. Tudi se je mnogo slovenskih sinov v teh bojih borilo za cesarja in odlikovalo s posebnim junaštvom.

Tudi kmetje imajo v vojskinih časih mnogo govorenja o vojski. Ker pa splošno le malo berejo časnike, zato tudi niso prav poučeni o raznih bitvah in drugih važnih vojskinih dogodkih. Ako se pridružiš takemu zborovanju slovenskih kmetov, čuditi se moraš, kako bistroumno govoré o vojskinih dogodkih in razpravljajo razne spletke, o kakoršnih se niti ne sanja poveljnikom vojske in ne samim vojskujočim se vladarjem. Kedaj da Rus pritisne svoje milijone proti jugu, kako bo Laha spravil svoje čete čez morje, kaj bo Nemec počel ali bo gledal, ali se bo tudi vdaril, vse to se reši v kratkem času in brez posebnih težav v takem zboru kmetijskih modrijanov.

Tudi v Novem selu so ljudje težko pričakovali novice iz bojišča. Može so težko pričakovali starega Primoža, ki jim je donášal pošte iz bližnjega mesta. Ta seveda je bil tega posebno vesel in je tudi po svoje rad splošnoval to svojo dolžnost. Mož pa je bil trmast in naj so pisali listi, kar so hoteli, njegova je morala veljati, da se Rusa in Prusa in tudi še Laha po vrhu naši ne bojé in da bo končno vse premagal naš cesar. Bil je Primož kakor se vidi mož stare korenine in zvest domoljub.

V nedeljah zvečer so bili večinoma kmetje iz vasi zbrani pri Primožu, ki je vzlasti ob takih prilikah potočil več vina, kakor sicer. — Besedo je imel večjidel cel večer Primož sam. Gorje mu, kedor bi mu bil kaj ugovarjal. Posebno piko je imel Primož na gospoda učitelja, kateri je večkrat kaj popravljal Primoževo modrost.

»Eh, kaj bote vi mladiči, vi vse najboljše razumete, a kadar pride do resnice, si nič ne upate«, odgovarjal mu je Primož.

»No pa vi vse veste, ki časnike raznašate«, rekel je učitelj.

»Kaj raznašam, jaz jih tudi berem«, hudoval se je Primož, »in tam stoji to, kar pripovedujem, črno na belem; kar pa je pisano, to je pisano in je gotova resnica. Bodete videli može, ne bo šlo vse tako gladko,

devete ure. — Obesil se je dne 23. marca kočar Primož Osel iz Vogelj pri Kranju. Osel je bil že več časa slaboumen. — Utonila je dne 24. marca triletna deklica Antonija Markel v Vodeščah v radovljškem okraju; padla je v vodnjak. — Dne 27. marca je imela posojilnica v Radovljici svoj redni občni zbor pri g. M. Klinarju. Denarno stanje posojilnice je ugodno. — Dne 13. marca je šla Drčarjeva hči iz Kržice v Štjurski fari domov ob Savi. Plaz s strmine jo zabiti in vrže v Savo, kjer je dekle utonilo.

Iz Preddvora, 14. marca. O vremenu bi vam pravil; kako je stiskal mraz in kako je medlo zadnje tri dni misijona s snegom, da smo ga morali celo orati, — toda vse kaj drugega nam polni srce z milimi a blaženimi čutili, namreč spomin na sveti misijon, katerega smo imeli od 3. do 13. marca. — Voditi sta ga mislila preč. oo. družbe Jezusove g. Fr. Doljak in g. Fr. Kos; a prišel je le preč. oče Fr. Doljak sam, ker g. Fr. Kosa je bila odvela bela žena po večno plačilo. Vse delo in ves trud je torej pal na rame 64letnega starčka. Če pa pravim starčka, nikari ne mislite na potrto slabost, ampak na jeklenega, žilavo vstrajnega vojščaka Jezusovega, ki bije boj navdušeno za visoko, sveto reč srčno, ki se ne ustraši nobenih težav. — Trikrat na dan od 3. do 13. marca je oznanjeval božjo besedo neprenehoma ter tudi dosegel vzvišeni namen. Kakovi namen? On noče delati zastoj; on hoče in tirja plačilo. Kakovo plačilo? Posvetnež se posmehuje takemu plačilu. On je tirjal za plačilo naše duše. Dali smo mu jih, dali smo mu svoje srce. Preddvorska in kokerska fara ste se kakor ena družina zbirali okoli lece svojega dušnega očeta preč. o. Fr. Doljaka. Vneta beseda je vžigala srca. Ne mraz, ne težavna, daljna, zametena pota, nič ni moglo zadržavati ljudi od misijona.

— Tu mi pride na misel veselje naših davnih dedov, s katerim so sprejeli veselo blagovest v svojem slovenskem jeziku po bratih sv. Cirilu in Metodu. 1500 knjižic „spomin na sv. misijon“ se je razdelilo, zadnji dan so pa celo pošle, ker so pritisnili še iz sosednih župnij. — Kaj bi povzdigoval skrb in požrtvovalnost preddvorskega in kokerskega g. župnika in pravil, kako marljivo so delali v spovednici gg. oo. P. Rudolf in P. Albin iz Kamnika, P. Gabrijel iz Loke, župniki preddvorski, kokerski in olševski! Prelepi red, dejal bi, sveti mir je bil ves čas misijona. — Zadnji dan 13. je preč. o. Fr. Doljak blagoslovil misijonska križa za preddvorsko in kokersko faro, potem nam je razložil, kaj nam je brati iz bukev sv. križa.

Kakor šumenje morja hrumi nam še v srcu prisega zvestobe, katero smo prisegli ponovivši krstno obljubo. — Potem je preč. o. Fr. Doljak vzel od nas slovo. Tekle so solze, ihtenje in jok se je razlegal po vsej cerkvi, kar je glasno pričalo, kako pristrčno hvaležno je ljudstvo za milost sv. misijona. Mile, ginljive, presunljive so bile njegove zadnje besede, nikar jih ne pozabimo.

Sad sv. misijona se je pa tudi že v teku misijona pokazal; blizo 400 jih je pristopilo družbi treznosti le iz preddvorske fare. Iz kokerske se bodo pa še posebej zapisavali. Po sv. opravi so prišli možje, njim na čelu spoštovani župan gosp. Janez Roblek ter so izrekli preč. o. misijonarju pristrčno zahvalo za njihov trud in očetovsko ljubezen. Naj bode pa tudi s temi vrsticami očitno izrečena pristrčna zahvala vsem, ki so kakorkoli pripomogli ljudstvu do te potrebne in dušo in srce prenavlajoče pobožnosti. Bog jim plačaj tisočero!

Iz Kroke, 19. marca. Z velikim veseljem smo brali v „Slovenecu“ z dne 11. marca, kako uneto so poslanci v deželnem zboru zagovarjali, da naj se pri

kakor se misli. Govori se celo, da se tudi po naši deželi že semintje prikazujejo ovaduh, ki rišejo ceste in hribe in prelaze. Pravijo, da prihajajo sem od laške strani.

•Seveda, vam pa vsak posebej piše, kedaj in po kaj da pride, poseže mu v besedo domači učitelj.

•Kaj bote vi mene popravljali, gospod učitelj? Kje ste se vi bili, ko sem jaz že ljubljanske gospode, ki so k nam prišli, vgnal v kozji rog. Saj sem že pravil, kako so moški prišli z raznimi papirji, mapami in bukvami, da bi preiskovali naše gorovje. Vse so imeli popisano, vsako pot so imeli na papirju, a v resnici sem jim pa moral le jaz vse pokazati, sicer bi se ne bili znali domov. Ha ha!

S takim zadovoljnim krohotanjem je Primož vselej končal tako svoje pripovedovanje, izpil iz kozarca vino, nažgal pipo, na katero je med govorom pozabil v svoji gorečnosti, ter prav krepko spuščal dim pred sebe v zrak.

Tako so se kratkočasili prijatelji pri Primožu mnogo nedelj. — Nekega dne pa se je moralo zgoditi nekaj posebnega. Primož prišel je iz mesta domov ves zamišljen. Nekaj ljudij ga je že čakalo zaradi pisem, ki so jih pričakovali, toda Primož danes ne zna domov ali ka-li? — On namreč se ne zmeni za svojo hišo ter jo na-

ravnost maha proti županovi. Tega on poprej skoro nikoli ni storil. Ko pride v županijo, nikogar ne pozdravi ter zamišljen vpraša, kje da je župan.

•Na njivi je in pšenico naklada, odgovori gospodinja.

•Pošljite brzo ponj, zakaj precej moram z njim govoriti.

Župan pride in Primož posebno resno reče županu:

•Rad bi z Vami nekaj posebnega govoril na samem.

•No, kaj bo takega? vpraša župan ter pelje Primoža v svojo pisarno.

•Oče župan, v našem kraju se je prikazal — ovaduh.

•Ej, pojdite, Primož, kaj hoče ovaduh delati pri nas.

•Zasledoval sem ga že cel teden in hodil sem čakati nanj, kakor na zajca, nadaljuje Primož. •Povem vam, da se res ovaduh klata okoli pri nas! Ali ga se niste spazili? Pojdite tam doli za kapelo, tam ga bote danes našli. On riše ceste, vasi, bližnji grad in sploh vse, kar se vidi. Jaz sem ga več dni natanko opazoval.

•Morda se pa le motite, Primož, ugovarja mu župan.

•Kaj se bom motil? Ko bi bil pošten človek, prišel bi v vas, povedal, kdo da je, kaj da hoče. A on se

nas nastavi okrožni zdravnik in uredi naša bolnišnica. Zdravnika nimamo ne v Kropi, ne v Kamni Gorici, in vendar ga živo potrebujemo, ker v obližju je mnogo vasij, ki zaradi daljave in vsled tega večjih troškov ne pošiljajo po zdravnika, kedar bi ga potrebovali. Kropa je imela zdravnika, odkar ljudje pomnijo. Tako je bil pri nas zdravnik Lovro Pogačnik, rodom Železnikar, od leta 1830 do 1855, ki je imel iz tako imenovane kantonske blagajnice le 40 glđ. na leto, in vendar si je s svojo umnostjo toliko prislužil, da je pošteno preživel družino osmih otrok. Seveda bi se sedaj okrožnemu zdravniku morala dati primerna plača, da bi mogel in hotel v nujnih slučajih zdraviti revne ljudi brezplačno. Jako težavno je za nas, pošiljati po zdravnika v Radovljico tudi zato, ker ga večkrat ni doma in hodi vedno v Begunje in večkrat v Bled. Prosimo torej nujne pomoči!

Iz Metlike, 20. marca. Dne 14. marca popoldne so zvonovi praznično peli, ljudstvo se je zbiralo na trgu.

Zapuščali so nas oo. misijonarji. Celih 10 dnij so bivali med nami preč. superijor iz Celja O. Jarševce, S. Heidrih in P. Nežmah — in vsem so se neizrecno prikupili.

Praznično so peli zvonovi, ker končan je sv. misijon in vrnil se je mir v srca — in vse je veselo — vse je — srečno.

Ljudstvo se zbira po trgu, da bi še enkrat videlo drage jim misijonarje — češ, Bog Vam plačaj — kar ste nam dobrega storili, mi ne moremo.

Iz cele Belokrajine je vrelo ljudstvo v Metliko k sv. misijonu — in ni se kesalo. Prišli so z Vinice, iz Dragatusa, iz Črnomlja, iz Adlešič in Semiča, iz Podzemlja in Suhorja, iz Radovice in s Hrvatskega.

vedno skriva in ne pride v nobeno hišo. Glavo stavim, da je to ovaduh, ki so ga poslali sovražniki tam od Laškega in vem, da ima že načrtane vse naše ceste ter da vé za vsak kót, kam bo primernejše postaviti vojake in kanone. To vse bo prodal za drage denarje, kajti vojak je moral človek biti, da vé, koliko je vredno, ako so vojaku znana pota, kamor ima priti. — Ali se več ne spominjate, koliko so leta 1866 vzlasti na laški meji prijeli naši vojaki takih ovaduhov?

Po teh pojasnilih se je tudi županu stvar dozdevala verjetnejša. Premišljeval je, praskal se za ušesi, ter naposled rekel:

»No, kaj pa mislite, da imam storiti?»

»Zgrabit sleparja in izročiti ga gosposki, nič drugega ne! Vprašam vas, ali hočete vi vzeti na-se vso odgovornost, ako se zvē, da so vas opomnili na nevarnost, a vi niste ničesar storili, da bi jo zabranili?»

»Toda jaz — jaz — tega vendar ne morem sam storiti, opravičuje se župan.

»Torej skličite občinske odbornike k sebi!»

»Saj res, prav imate,« reče župan. »Hej Ivan, skoči h služabniku Nosku, naj pokliče občinske možē v posvet. Naroči mu, da naj tudi Primec gotovo pride, ker on se posebno razume na take stvari. — Midva pa, Primož,

Hvala preč. g. proštu, ki je pripravil metliški fari sv. misijon. Hvala preč. gg. misijonarjem za vse nauke, za ves trud. — Hvala vsem sosednim gospodom, ki so prišli pomagat. Hvala pevcem in pevkam in med njimi posebno hvala gospi Guštinovi, ki se ni zbala zlih jezikov nekaterih, ki so govorili in se jezili zoper sv. misijon. Čast in hvala g. županu Zalokarju, ki je s svojim dobrim izgledom dosti dobrega učinil in se na dan odhoda tako lepo zahvalil gg. misijonarjem — in s tem zavezal jezike vsem . . .

Pomlad je tu — treba zdaj v vinograde. Pa kakšni so? Usmili se Bog! Vse je proč, dve tretjini gotovo, če ne več. Edini pridelek v naši fari — vino — je uničeno. Žalostno je po goricah, kjer je nekdanje raslo tako dobro vino, zdaj pa suhi koli stojē, ali je pa preorano v njive. Ljudje tožijo in zdihujejo — in se selijo v Ameriko. Trtna uš goni ljudi v Ameriko — Amerika jih pa goni v pravno pogubo. Oj, koliko zlih nasledkov ima izseljevanje v Ameriko. Doma so same ženske, moški so skoraj vsi v Ameriki. Kako naj ženska sama skrbi za gospodarstvo in za otroke? Ni čuda, da gre gospodarstvo rakovo pot in so otroci vedno bolj neubogljivi, trmasti, hudobni. Res dosti denarja pošljejo Amerikanci domov — pa nikjer ni nič poznati. Ni blagoslova božjega. Zakaj ne? V Ameriki hitro pozabijo ljudje na Boga, — za telo skrbi, za dušo pa pozabi — in res srečen je, ki v Ameriki ostane pošten kristijan, ki posvečuje praznike itd.

In če tak Amerikanec pride domov — kaj prinese s seboj? Res, časih dosti denarja, a kaj pa po vrhu? Slabe izgleda, slabe navade. Stari belokranjski značaji ginejo. Bela noša vedno bolj ponehava in ž njo poštenje.

Revščina nam preti — ker trsja kmalu ne bo, če se nas Bog ne usmili. Pomoči potrebujemo — in kdo je

pojdiva pogledat ptička, možem moram vendarle povedati, da sem ga tudi sam videl.»

Pol ure se ni minulo in že je bil cvet novoselskih občinskih mož zbran pri županu v posvet. Župan jim na kratko pojasni stvar ter jih vpraša, kaj naj občina stori v tem slučaju. — Možje so večinoma molčali, najbolj glasen je bil Primec:

»Meni se zdi, da bi utegnil Primož imeti prav, da je to kak Lahon ovaduh in sramota bi bila za nas, ko bi mu ravno naša občina služila v njegove zlobne namene. Kaj bi nam rekli Staroselci, kaj gospôda v mestu? Nekaj se mora storiti.»

Temu se je seveda pridružil Primož ter v groznih besedah popisoval kazni, ki bodo zadele občinske možē, ako vsled njih krivde uide ovaduh in izdā sovražniku naše ceste in prelaze čez naše gorovje. Drugi možje pa so, kakor se večinoma godi, menili, da naj se vse zgodi, kar oče župan méní, da je prav.

»Najbolje bo,« pravi Primec, »ako gremo vsi skupaj nad ovaduha ter ga vjamemo in v občinski hiši zapremo toliko časa, da pridejo orožniki po sleparja. Ti bodo že vedeli, kaj storiti s takim nevarnim ptičem.»

»Saj res,« so dejali drugi možje, katere je tudi gnala radovednost, »najbolje bo, da vsi gremo in sicer

bo dal? Da, ljudstvo samo priznava, da jih je zadela kazen Božja — ker so v poprejšnjih rodovitnih letih zlorabili dari Božje.

Z Goričice, dne 23. marca. Danes je bila zopet konkurenčna obravnava zastran naše cerkve. Občina s preč. gospodom nadžupnikom Zorcem zjedini se je slednjič v tem, da se bode cerkev podaljšala s prostovoljnimi darovi. Ker je ljudstvo zelo navdušeno za to, upamo, da bo tudi pri tem ostalo. Z delom prične se še to pomlad.

Bog ohrani gospodu nadžupniku Zoreu zdravje, občini domžalski pogum, beneficijatu g. Strupiju pa potrpežljivost, in upati smemo, da bomo v jeseni službo božjo imeli „za silo“ že v podaljšani cerkvi!

Iz Hrenovic, 23. marca. Danes smo pokopali Heleno Mejak, po domače Škrjančevo Lenčko. Bila je rajna sicer uboga dekla, a bila je izmed tistih poslov, kateri ne preminjajo vedno svojih služb, ampak ostanejo pri hiši rod za rod, dokler jih Gospod Bog ne pokliče k sebi. Rojena 7. aprila 1815 v Hrenovicah prišla je osem let stara, torej leta 1823 na Dilce k Škrjancu služiti, kjer je do smrti vedno ostala skrbna za hišo, katerej je služila. Lahko se reče, da še v sivi svoji starosti je dolžnosti svoje zvesto spolnovala. Takih poslov bi si prav mnogi želeli.

Izpod Stola, 25. marca. Nismo se malo čudili, ko smo brali, da je deželni poslanec g. Šuklje v deželnem zboru nasvetoval, naj se okrožni zdravnik radovljiški prestavi v Kropo. Pritrjeval je temu nasvetu g. baron Schwegel, a mi Podstolci mu pritrditi ne moremo. Prav nič nimamo zoper to, da dobi Kropa svojega zdravnika, kakor ga je že imela, a da bi se okrožni zdravnik radovljiški premestil

tje, temu moramo odločno oporekati. Razsoden človek vendar ne more od nas zahtevati, da bi mi hodili iskat si zdravnika v Kropo! Res je sicer, da je v Radovljici c. kr. zdravnik, a tega ne dobimo lahko doma. On ima s kaznilnico v Begunjah in uradnimi poti veliko posla, da pri najboljši volji ne more ustrezati vsem potrebam. Zato smo z veseljem podpisali prošnjo občinskega sveta radovljiškega do deželnega odbora, da se poviša plača ondotnega okrožnega zdravnika na 800 gld. in njegovo že razpisano mesto prej ko prej oddá.

Štajarsko. Te dni zboruje v Gradcu deželni zbor. On je za »deželo« blizo to, kakor za posamezno občino občinski zbor. V našem deželnem zboru sedi 60 zastopnikov od ljudstva izvoljenih. Med njimi na podlagi postave, kakor so jo o svojem času »liberalci« sklenili, mi Slovenci pošljamo v deželni zbor samo osem poslancev. Izmed nemških gospodov je pa le 14 konservativcev ali pravično mislečih poslancev, ostali so vsi »liberalnega« ali kristijanstvu in slovenstvu nasprotnega duha. Da pri takih razmerah Slovenec in Slovenca pravičen Nemec govori precej gluhamu ušesu liberalnemu, pač ni treba praviti. Udje deželnemu zboru so tudi: knezoškof iz Maribora, knezoškof iz Gradca, rektor ali voditelj vseučilišča ali visoke šole v Gradcu. — Občina, katera potrebuje občinskih doklad čez 20 odstotkov, mora za pobiranje istih poprositi v deželnem zboru za dovoljenje. Tako za vzgled: občina Radmer potrebuje letos 150%, t. j., za vsaki goldinar »cesarske« dače pride po 150 krajcarjev kot prinesek ali doklada za občino, za potrebe v domačej občini, lani so pa ravnotam potrebovali 156 odstotkov ali procentov; dalje: Stadl pri Muravi potrebuje 100%, Sv. Jurij pri Muravi 100%, Ivnicca 125%, Obdah 100%,

kar precej gremo. — In končana je bila izredna občinska seja v županovi hiši, da se je nadaljevala za kapelico na prostem.

Tam za kapelo pa je mirno sedel mlad mož, lepo črno oblečen. Dolgi lasje so se mu vsipali izpod slamnika na ramena. Pred seboj je imel visoko stojalce, na desni strani po tleh je imel razne barve, čopiče, na levi strani pa mnogo porisanih papirjev. V rokah pa je imel debel svinčnik ter z njim zarisaval po papirju, razloženem na stojalcu.

Zamisljen v svoje delo niti opazi ne, da se mu bliža cela kôpa ljudij in to samih mož. Kar naenkrat ga obstopijo. Primož se vstopi ravno predenj ter mu zabrani pogled na bližnji hrib, ki ga je tedaj prerisaval.

Mladi mož je menil, da so prišli k njemu radovedni gledalci, zato se jim zasmije ter prijazno reče:

»No možje, ali so Vam všeč moje čire-čare?«

»Lepe so že, lepe,« pravi Primož, »ali pri nas je prepovedano risati take čire-čare.«

»Kaj? Prepovedano? No to bi bil prvi kraj, v katerem bi se mi kaj takega prepovedalo,« odgovarja mladi tujec.

»Prvi ali zadnji, to nam nič mar,« oglasi se župan, »vi veste, da so sedaj nevarni vojskinci časi, ovaduhov

je povsodi dovolj. Zato ne zamerite, da se tudi vi nam zdite sumljiv ter da morate vsaj za nekaj časa z nami.«

»Kam naj grem?«

»Z nami!« zapové župan. »Nosek, le primite tujca in peljite ga z nami.«

»Možje, vi se ali norčujete z menoj ali pa mora biti to neljuba pomota . . .«

»Mi se nič ne norčujemo z Vami, tudi ni nobene pomote,« pravi Primec, »vi greste sedaj z nami, potem vam bodo pa že orožniki povedali, kam da pojdete, kje da sploh je mesto ovaduhom.«

»Možje,« pravi tujec, »jaz se sicer vklonim vaši volji, a za nasledke ste vi odgovorni.«

Po mnogem pravdanju in razgovarjanju moral je tujec le z možmi v vas k županu. Stvar se je med tem seveda zvedela po celi vasi in pri vsaki hiši, kjer so sli občinski možje mimo, imeli so veliko gledalcev.

Tujec moral je pri županu v malo sobico, namenjeno za ječo; pred vrati pa je stražil občinski sluga Nosek ter se prav živo spominjal onih časov, ko je stražil hudodelce-jetnike kot vojak na ljubljanskem gradu.

Tudi učitelj je zvedel, kaj se je zgodilo. Hitel je k županu.

(lani 80 %), Reissstrasse 100%, v okraju Rogatec: Kočiče 100%, Črmoziše 75%, Nadole 100%, Zetale 100%, potem Sopote pri Kozji 73%, Pilstanj 70%, Prevorje 70%, (lani 71%), itd. — Župan v Ljutomeru, g. Štajar, je od svetlega cesarja dobil zlati zaslužni križec s kronico. Leto dni pred zadnjimi volitvami v deželni zbor je tistokratni poslanec za mesta in trge ob Muri in Dravi odložil poslanstvo. Nemški »liberalci« niso v naglici mogli najti »pravega« človeka. V sili se je dal g. Štajar pregovoriti ter izvoliti za deželnega poslanca. Ali ko je poteklo leto in je prišla nova volitev za novo šestletno dobo, sedaj so nemškoliberalci že imeli »pravega« moža, namreč nekega v Gradcu bivajočega odvetnika. Vsled tega se za prejšnjega poslanca njegovi »prijatelji« niso več zmenili, da bi ga zopet odposlali v deželni zbor. Sodili so »liberalci« v Ptuj, v Ormožu in v sosednjih trgih, da bo v Gradcu živeči doktor poznal potrebe naših davkoplačevalcev bolje, kakor pa župan in posestnik v Ljutomeru. Spodnjestajarski mestjani in tržani imajo v deželnem zboru štiri zastopnike, in izmed teh prebivata dva v Gradcu, kjer opravljata posel odvetnika ali, kakor z latinsko besedo pravimo, advokata. To ni dobro znamenje, ako za poslanca ne zmorejo človeka domačina. V državni zbor na Dunaj pa mesta in trgi s Spodnjega Štajarja pošljejo dva poslanca; od teh jeden opravlja službo odvetnika v nemškem Gradcu, a drugi je znan »frajmaurar« in odvetnik celó na Dunaji. Naši nemškoliberalni davkoplačevalci torej ravnajo skoro tako, kakor misli neki tržan v Vojniku, ki je bajé rekel: »Jaz bom glasoval tudi za hudiča, če bi dotični peklenšček le bil Nemec.« No, če bo šlo tako naprej, kakor so pokazale zadnje volitve, že čas ni daleč, ko bodo zastopniki mest in trgov Slovenci, a ne več liberalni Nemci. — Pri

»Kaj pa imate zopet tacega, da je cela vas po koncu?« vpraša župana.

»Poglejte«, pravi župan ter mu pokaže razne slikarje na papirjih.

»To ni nič nevarnega«, pravi učitelj, »to so navadne lepe slike naših gor in vasi. Ta mož mora biti slikar in se hvaležni mu moramo biti, da bo pokazal svetu lepoto našega kraja. Slišim pa, da ste ga zaprli ter poslali po orožnika. Prosim, pustite me za trenotek k jetniku.«

Nosek nerad, a vendar odpre vrata v sobo in učitelj zagleda v sobi znanega slikarja, ki sedi zamisljen na stolu.

Takoj se vsa stvar pojasni, da ta tujec ni nevaren laški ovaduh, ampak pošten slikar, ki bo ako treba, ravno tako navdušen boril se proti Lahonu, kakor Novoselski občinarji.

Slikarja so izpustili, a prijemali so tem ostreje Primoža, ki je napravil vse te sitnosti. Šlo je vse to seveda v deveto vas in od tedaj nimajo Novoselci nikoli miru pred svojimi nagajivimi sosedi. — Od tedaj je pa tudi skopnela vsa Primoževa modrost, ki jo je zajemal s časnikov in on ni nikoli več svojim občanom razlagal časniških novic in molčal je zlasti o ovaduhih.

Sv. Juriju ob železnici gospod zdravnik dr. Ipavie županuje že 23 let. Sedaj so vrlega Slovenca zopet postavili na županski stolec. — Pri Sv. Juriju blizu Zalca so umrli č. g. Franc Globočnik. Luč sveta so zagledali v Braslovčah dné 14. novembra 1805. Duhovnik so postali 8. sept. 1829. Službovali so kot kapelan v Rogatcu, v Kozji, v Velenji, župnik pa 1836—1854 v Slovenjigradu in potem dozda pri Sv. Juriju. Bili so najstarejši mašnik in potem škofovini Mariborskeje. Svetila jim večna luč! — Občina Skomarje pri Konjicah potrebuje letos 229%, občinskih doklad, t. j. k vsakemu goldinarju cesarske dače bo za občinske potrebe treba priložiti 229 krajcarjev. Skoro neverojetno! Toda tiskano poročilo iz deželnega zbora poroča tako! — V Občino Cven pri Ljutomeru spadajo štiri vasi, namreč: Cven, Mota, Gornje Krapje, Spodnje Krapje. Prebivalci na Krapji so se do deželnega zbora obrnili s prošnjo, naj bi se »Krapje« ustanovilo kot občina samostalna. Deželni zbor je lani prošnjo izročil deželnemu odboru z naročilom, naj preiskuje, da li je ločitev potrebna. Letos je deželni odbor poslancem naznanil, da ločitve ni treba. Vsled tega je deželni zbor prošnjo odklonil. Preteklo je leto dni, odkar je deželni odbor podobno prošnjo iz »nemških« Konjic priporočal deželnemu zboru. In ker v zbornici zvonec nosijo »liberalni« poslanci, zavoljo tega so se Konjičanom spolnile »nemške« želje gledé lastne občine. Ko bi na Krapji tudi cvela »nemška« pšenica, v tem slučaju bi »liberalci« prošnje gotovo ne odklonili. Toda na Krapji bivajo vrli kristjani in zavedni narodnjaki. To je pa pred očmi nemških »liberalcev« seveda prevelika grehóta. Obzirom na toti »greh« bodo nevslišani prosilci imeli pač mirno vest in bodo v premišljevanji nemškoliberalne prijaznosti še nadalje s svojimi sosedi skupno v dosedanji slogi delovali za blagor ljudstva v občini Cven. — Gospod Ferdo Haas je dné 26. marca v Gradcu vsled pljučnega vnetja umrl, star 69 let. Narodil se je v Ptuj. Služboval je v Ptuj, pri Velikinedelji, v Ormožu, v Šostanji, odtod je 1868 prišel za okrajnega glavarja v Ljutomer in se 1873 preselil v Celje, kjer je kot okrajni glavar postal namestniški svetovalec. Izstopivši iz službe, je od svetlega cesarja bil odlikovan s »križcem železne krone tretje vrste«. Več občin po okraji Celjskem je g. Haasa imenovalo za častnega občana. Svetila mu večna luč!

Goriško in Primorje. V soboto so telesne ostanke našega rajnega župnika preč. gosp. Jakoba Logarja slovesno izročili zemlji. Dvajset duhovnikov je prišlo na pogreb iz Goriške in Kranjske. To število pač kaže, kako priljubljen je bil pokojnik pri svojih sobratih. Ko bi bil kak drugi dan, dospelo bi jih bilo gotovo še več, a sobota v postu veže duhovnika preveč na domačo cerkev in na njegovo sobo. Ljudij iz svetokriške fare in iz obližja je bilo toliko, da je bila velika prostorna mestna cerkev polna vernikov. Saj je pa rajnik tudi to zaslužil. Bil je domačin, rojen v sv. Križu in skoraj 24 let je tu opravljal svojo službo. G. dekan črniški, ki je vodil spreved, je v ganljivem govoru pokazal, kak dober oče je bil blagi pokojnik svojim župljanom, vspodbujal jih je z gorečo besedo

in svetil z lastnim zgledom, tedaj pač zaslužil v obilni meri, da se ga spominjajo v svojih molitvah. Novo pomnoženi pevski zbor zapel je pod vodstvom svojega pevodje, g. nadučitelja, tri žalostinke in se tako s petjem

poslovil od onega, katerega je tolikrat pri najsvetejši daritvi z dostojnim petjem spremljal. Blagemu očetu pa kličemo: Bog Ti daj uživati sad in plačilo Tvojega dolgoletnega truda!

Cerkev in šola.

Slovenski katoliški shod v Ljubljani.

„Sl. Gospodar“ prinesel je v svoji 11. številki uvodni članek o katoliškem shodu, ter piše med drugim: Ako kje kedaj, v naših časih in recimo kaj, tudi v naših krajih, tedaj na slov. zemlji, je za „katoliške shode“ potreba velika, nujna, silna. Sv. katoliška cerkev je imela vse čase, kar stoji, svoje sovražnike, ali oni so kedaj se vzdigovali le bolj v eni deželi ali v drugi, le bolj zoper eno ali drugo njeno resnico ali napravo: naše dni pa ima ona sovražnike po vsej zemlji in njim ni več na poti ena ali druga naprava, marveč ona sama; vsa katoliška cerkev je sedaj prav tisto torišče, na katerem si podasta Herod in Pilat roke iz namena, da vdarita skupaj, roko v roko, na-njo, ne prašaje, kaj da pride potlej, ne maraje, če se tudi pogrezne zemlja ali se razbije vse družbinsko življenje, kakor ga imamo doslej. Le-to stoji, če tudi ne najbolje, vendar še na tleh krščanstva. Slovensko ljudstvo naše je katoliško in dasi ni brez slabostij, brez večjih ali manjših napak, cno še je doslej verno, ali kako dolgo še ostane tako? — Slovensko ljudstvo naše se zaveda že tudi pravic, ki jih ima v državi — enake, kakor druga ljudstva, ali onih ne dobi, če se ne poteza dosledno za-nje in kdo zna, če se ono ne naveliča tega? — Slovensko ljudstvo naše uči se rado in bere rado ter je sploh, kakor poje pesem, „za uk prebrisane glave“ ali kaj pomaga, če v šoli, v katero pošilja svoje otroke, ni dobrega duha in če tiči v berilu, ki ga jemlje v roke vsak dan, vsak teden ali vsakih štirinajst dni, strup nejevere, liberalizma? Tacih in enacih vprašanj stavimo še lahko celo vrsto in o njih se lahko razpravlja na „katoliškem shodu“ v Ljubljani. Čem bolje bodo te razprave in čim več in imenitniških mož, gospode se udeleži tistih, tem bolji bodo sklepi in tem večja bode njih veljavnost. H kratu pa se ne opravijo take reči, ampak za-nje je treba priprav in tedaj radi opomnimo naše bralce, naj storé tudi oni kaj, vsak po svoji moči, za ta shod, ki se vrši najbrž v poznem poletju. Enim bode mogoče, da se ga udeležijo, če že na-nj mislijo naprej, drugim pa morebiti ne bode moči iz doma, le-ti pa naj prigovarjajo tacim, ki gredo lahko, ali manjka jim morebiti za to dobre volje. Sploh pa želimo, da si podamo na tem shodu vsi bratovsko roke ter pokažemo svetu, da smo, če že ne veliko na številu vsaj jedino, katoliško ljudstvo! Iskreni katoliški možje so iskreni slovenski možje. — „Dolenjske Novice“ pišejo v zadnji številki: Slovenci smo majhen narod. Pri vsem tem imamo pa še nesrečo, da smo razkosani kar v

šest dežel, med katerimi smo samo na Kranjskem v veliki večini, povsod drugod nas zatira Nemec in Lah. V združenju je moč. To je stara resnica. Združiti se je torej tudi nam. Pa kje? kako? kaj nam bode podlaga? Katoliška cerkev nas je združila početkom — ona je tudi sedaj razven jezika slovenskega še najtrdnjša vez, ki nas združuje — pa tudi jezik domači nam je ohranila le ona. Da smo zgubili katoliško vero — zdavnaj že bi ne bilo več Slovencev, ampak le ponemčenci bi hodili po naši domovini. Zaradi tega pozdravljamo z največjim veseljem blago misel, da se letos priredi občni katoliški shod v belej Ljubljani. Taki shodi so bili po Nemškem, po Francoskem, tudi že v Avstriji na Dunaju, v Gradcu v največjo korist; gotovo bode koristen tudi naš slovenski. Zal, se prikazuje tudi pri nas bolj in bolj oni pogubni liberalizem, ki se je priklatil s tujega k nam. Ta grozi propad naše svetosti — kajti liberalizem in vera sta kakor voda in ogenj! — A s tem pa grozi posredno tudi pogin naše narodnosti. Treba se je ustaviti takemu početku z vsemi močmi, z vsemi pripuščenimi sredstvi. Tu naj se združijo vsi pravi domoljubi: vera katoliška in jezik slovenski! to nam je geslo. Pri katoliškem shodu se bomo pomenili, kaj nam je potreba in kako bi potrebno dosegli. Tu se bodo oglašali najplemenitejši možje od juga in severa, od vzhoda in zahoda — tu se bodo odkrivale rane, pa tudi nasvetovalo zdravilo zanje! Bodi torej pozdravljen slovenski shod! Da imamo prav, so nam pač najboljše priča naši zapriseženi sovražniki — liberalni Nemci. Njihovi časopisi namreč kar besné, odkar so zvedeli, da se namerava napraviti tak shod. Ogenj in žveplo bljujejo že sedaj nad ta „grozni“ shod ter kličejo vse mogoče zoper to počenjanje katoliških Slovencev. Neki koroški liberalen listič celo zahteva v svoji blaznosti, naj škofje vstanejo zoper katoliški shod! Česar se liberalni Nemci in Lah boje, to nam gotovo koristi! Radi tega bomo z največjo radostjo o tem še več pisali, da seznanimo bralce natančneje z bodočim shodom ter je zanj navdušimo.

Rim, 15. marca. (Raznosterosti.) Skoro, da bi začel tudi jaz z vremenom, kajti med vsemi dogodjaji zadnjih dni je vreme najbolj neprijetno. Že več kot štirinajst dni imamo ven in ven deževje, tako, da je Tibera izredno narasla ter v debelih valovih vali gosto svoje vodovje skozi mesto proti morju. Da se pri tako mokrotnem vremenu zdravstveno stanje v večnem mestu ne boljša, je pač

naravno. Hripa, za katero so celo zimo ljudje bolehal, še vedno razsaja. In, dasi je narava že ozelenela in sem mandeljne zunaj mesta že pač pred štirinajstimi dnevi videl v cvetju in so vijolice v zatišju prijetno duhte, vendar v mestu nimamo nikakoršnega pomladanskega znaka. Snega sicer letos nismo videli. Pač pa je v nedeljo zjutraj rožljala po strehah debela toča. Ali dosti o vremenu.

Dné 11. marca dospel je v Rim ter nastanil se v zavodu dell' Anima mil. g. Ignacij Seuestrey, škof iz Rezna na Bavarskem. Mimo glavnega namena „peregrinandi ad limina apostolorum“ združiti hoče še drug znamenit namen: praznovati hoče tu svojo zlato mašo. Kot gojenec kolegija „Germanicum“ je pred petdesetimi leti opravil tu v cerkvi „al Gesù“ svojo novo mašo. Bil je takrat slaboten mladenič in zato so ga ordinirali prej nego sošolca. Ali previdnost božja ohranila ga je naposled pri trdnem zdravju, da bode letos kot krepak starček na duhu in telesu v isti cerkvi, pri istem altarju in isti dan praznoval petdesetletnico svojega mašništva. Rezenski škof je izza vatikanskega zbora v Rimu poznata in čislana oseba, ker se je tedaj odločno izrekel za razglašenje papežev nezmotljivosti. Tudi kasneje, ko so vladni možje kakor minister Lutz pritiskali trdo na bavarske škofo, ter je to pri vladi veljalo skoro kot pregreha, ako je kateri izmed njih šel v Rim na „božjo pot“, je ratisbonski škof večkrat prihajal v večno mesto po svojih dolžnostih. Ni čuda torej, da so ga sveti Oče takoj drugi dan po naznanilu sprejeli v avdijenci.

Postni govori v Rimu so navadno precéj obilo obiskovani. Ali kakor menda povsod, tako je tudi tu, da se ljudje zaženo v kako cerkev, katero potem vsak dan trdo natlačijo. Pred leti je postavim imel glasoviti frančiškan p. Agostino da Montefeltro v cerkvi S. Carlo al Corso premnogo poslušalcev izmed omikanih krogov. Letos pa se je napolnila cerkev „al Gesù“, kjer učeni jezuit p. Gallezani mnogobrojnemu občinstvu boljših krogov v krasni besedi razklada razna časa primerna vprašanja.

Kako predrzni so postali „disocupati“ tu v Rimu, naj Vam svedoči sledeči dogodjaj zadnjih dnij. Tukajšnjega kanonika pri sv. Jeronimu Nikolo Gjivanovića, rodnom iz Dubrovnika, napal je neki predrznež prošli teden na javnem trgu, češ, naj mu dá kaj podpore. Ko mu omenjeni gospod ni hotel ali mogel takoj ustreči, dregne ga zlobnež z nožem, ter mu zadá dve lahki rani. Kaj tacega se vendar v rednih pravnih državah ne godi iz lepa. Italija težko kroti elemente, ki si jih je navlekla izza okupacije v Rim. Izgredniki, ki so lansko leto začetkom maja razgrajali po mestu, še sedaj niso prejeli zaslužene kazni.

Misijoni.

Pater Damijan.

(Dalje.)

6. Med gobovimi.

P. Damijan v pismu sam poroča svojemu bratu, kako se mu je godilo, ko je prišel med gobove na otok. Na otoku našel sem — piše P. Damijan — prijazno

kapelico. Stanovanja za-me ni bilo nobenega. Dolgo časa sem prebival pod nekim drevesom. Blagi dobrotniki iz Honolulu pomagali so mi, da sem sčasoma postavil za-se hišico, šestnajst čevljev dolgo in deset čevljev široko.

Moje delovanje je bilo od pričetka zelo težavno. Gobova bolezen razširja namreč grozen smrad po kočah in tudi zrak je okužen po njem. Težko mi je bilo privaditi se temu smradu. Neko nedeljo opravljal sem v kapelici božjo službo. Menil sem, da me zadusi smrad; že sem mislil skočiti za par trenutkov iz kapelice na zrak, a misel, da je moj Odrašitelj vzdržal tudi pri grobu Lazarjevem, zadržala je tudi mene v kapelici. Sedaj čez pol leta sem se popolno privadil smradu; moj nos ni več tako občutljiv.

Pogostokrat seveda me še posili natoren stud, kadar na priliko spovedujem bolnike, katerih rane so že polne črvov. Včasih sem tudi v zadregi, kam bi gobovega mazilil s sv. oljem, ker nima več zdrave kože od podplavov do temena. Kaj naj rečem o teh revezih? Mnogim odpadajo nos, ušesa, prsti na rokah in nogah; veliko jih oslepi. Gobovi deli telesa so popolno neobčutljivi. Videl sem pogosto, kako so bolniki obrezovali svoje roke ali noge, kakor kos lesa. Gobovi bojé se samih sebe. Vsako jutro opravi najprej sv. mašo ter vselej tudi kaj podučnega in tolažilnega povem bolnikom. Moji gobovi prav radi prihajajo k sv. masi. Potem obiskujem bolnike, ki ne morejo več iz kože. Pokopujem skoro vsaki dan. Večinoma so gobovi tako revni, da nimajo ničesar za pokop. Navadno pregrnejo mrljica z prtom. Ako imam čas, napravim jim sam mrlisko trhlo (trugo). Sploh moram biti tukaj vsem vse: oče, učitelj, sodnik, zidar, ključar, slikar, celó grobár.

Podobe iz življenja.

12. Gorji ko zver....

(Dogodek iz zadnjih dnij.)

Skozi neko predmestje ljubljansko se je pomikal mrtvaški sprevoz. Vse je kazalo, da je mrljica moral biti siromašen, ubožna je bila rakev, neznatno je bilo tudi število onih, ki so šli za rakvijo: dva mladeniča in dve deklici so bili prvi in za njimi nekaj družega pobožnega ljudstva. In vendar, akopram je bila rakev tako revna, vendar je krila ubogim sirotam vse njih bogastvo; spala je v njej smrtno spanje njih dobra mati, ki je edina imela skrb za nje, ki edina jih je ljubila na svetu. In kje je oče? Sirote ne smejo spomniti se na to ime, da jim ne bi iz nova polile solze objokanih očíj. Da, imajo še očeta, toda kakega očeta? Mati se je trudila noč in dan, da bi otroci imeli vsakdanji kruh, oče pa je popiral po žganjarijah ter zapravljaj ženi in otrokom borni imetek. Pridelali niso nikoli obilno, pa še tisto je hotel oče od ust odtrgati svojim otrokom; prodal je živino do zadnjega repa iz bleva in denar je šel ves — za žganje. In pozno v noč je prihajal domov.

Kaj je tedaj pretrpela uboga rajnica, to le sam Bog vé. Njih hiša je stala na samem. In ko je prišel mož-

pijanec domov, začel je razsajati in preklinjati, kakor bi bil obređen. Za božjo voljo je prosila uboga žena, naj vendar tako strašno ne kolne, da ga ne bo zadela kazen božja; naj pomisli, da ga slišijo otroci...

Pa kakor da bi vlivala olja v ogenj, besnel je še bolj in rohnol nad njo in iskal sekuro ali nož, da bi ga jej zagnal v glavo. In nesrečna mati je morala bežati iz hiše in ž njo so bežali otroci, jokajoč z ljubo materjo.

Med tem, ko so v drugih hišah ljudje mirno spali, trepetale so sirote naše zunaj pod milim nebom in nihče ni videl, koliko trpé, kakor vsega vedni Bog, ki je slišal njih molitve za spreobrnjenje očetovo.

Tako je minulo nekaj let v grozni revščini. Zapravljivec je zapravljal vse in ko ni imel več dobiti pri hiši, šel je v mesto in tam se klatil po žganjarijah in pil za krajcarje, katere je priberačil ali prislužil s kakim delom. Uboga žena pa je doma živela v največjem siromaštvu; vsled prestanega trpljenja je začela vidno hirati. Otroci so morali od doma, služiti si vsakdanjega kruha. Le najmlajša hči je ostala pri materi. Uboga mati, kako milo se ji je storilo, kadar je pomislila, da bo morala siroto zapustiti.

Kdo bo skrbel za njo, kdo jo varoval, da ne pogubi duše? Imela je zaupanje samo v neskončno dobrotljivega Boga. Njemu je priporočala otroke svoje.

Zadnja zima pa je revo vrgla na posteljo, s katere ni več vstala. Prihiteli so otroci, ki so drugod služili, da bi mater še enkrat videli, za njo molili in jej izprosili zdravja od Boga. Poslali so po mašnika, ki je prinesel bolnici sv. popotnico. O kako udano jo je sprejela! Pripravljena je bila vzeti iz božjih rok vse, karkoli bi jej poslale, smrt ali življenje. Tolažila je ihtéce otroke; ozrla se je večkrat proti oknu, videlo se ji je, da še nekoga

želi videti, predno umrje... Pa njega ni bilo; odpustila mu je, a on je ni prišel prosit odpuščanja. Smrt je stopila v hišo; nehalo je biti srce matere, ki na svetu ni poznala drugega, nego žalost, trpljenje. Tako srce se pač očisti v ognju trpljenja za — nebesa.

Sedaj ni mnogo več povedati: Položili so jo na mrtvaški oder, otroci so klečali okrog njega in jokali; sosedje so prihajali kropiti jo; le njega ni bilo, ki jej je prizadel toliko hudega. In vendar je vedel kako je, in ni prišel za njo pomoliti očenaša, in ne prišel potolažiti otrok svojih... Kakšno srce!

Ko pa je prišel določeni čas, zabili so jo v rakev in štirje možje so rakev vzdignili in nesli proti mestu pred farno cerkev, da se tam blagoslovi. In va rakvijo so šli, kakor smo povedali, otroci in drugih nekaj. Njega ni bilo zraven, ki jej je zagrenil življenje in jo tolikrat žalil...

Slednjič pridejo pogrebi z rakvijo do prvih hiš ljubljanskega mesta, prekoračijo most in stopajo tiho dalje v mesto.

In glej! Iz neke pivnice tam ob cesti se priguga pijanec; drugi ljudje se odkrivajo, ko srečavajo mrtvaški spreved, on stoji pokrit, ko nesó mimo njega mrliča... glasen jok zaženo otroci... In oče?! Oče gleda za odhajajočimi in se divje zakrohoče: „Torej je vendar le poginila!“ Niti mrtve ni nehal žaliti...

O človek, hujši od zveri!

Milo se je storilo ljudem, ko so to videli, in mi-lovali so sirote, da imajo takega očeta... mati pa je bila rešena...

In tak človek! O kako prav piše apostol: „Ako pa kdo za svoje, in zlasti za domače, nima skrbi, je vero zatajil in je hujši od nevernika.“ I, T.m. 5, 8. J.

Razne novice.

(Vzvišen vzgled.) Iz zdravšča Arko v južnih Tirolah poroča neki briksenski list to-le: „Nadvojvoda Albrecht je že odtodi odpotoval na Dunaj. Visoki gost se je tu mudil tri mesece in je s svojim vzvišenim, vzornim vzgledom povsodi blagodejno vplival na prebivalce tega mesteca. Večkrat se je naključilo, da je srečaval na javnih krajih duhovnika s sv. zakramenti za umirajoče. Nadvojvoda se je vselej odkril in pokleknil, ko je mimo njega šel duhovnik. Pred svojim odhodom je, kakor vsako leto, obdaroval mestne uboge, kajti stari vojak je ondi, kakor oče, a celo stradajočim Slovakom je poslal 1000 gld. Nadvojvoda je ondi zelo priljubljen, da, popularen, kajti sam nagovori najpriprostejšega meščana, kjerkoli koga sreča.“ — To je izvestno vzoren vzgled!

(Vesela rast družbe sv. Mohorja.) Iz Celovea se nam piše: Iz zanesljivega vira zvem, da je število udov slavne družbe sv. Mohorja letos zopet lepo napredovalo. Ker niso prišle še vse nabiralne pole, se končno število družbenikov še ne vé, a vsekako bode družba štela kakih

58.000 udov!! Vsakega poštenega Slovence mora ta vesela vest srčno razveseliti, kar kaže, na kako trdnem temelju je zidana naša družba, pravi naš narodni bram! — Izborna rast družbe sv. Mohorja nam je veseli porok da nam o bodočnosti slovenskega ljudstva ni treba obupati. Hvala za ta veseli napredek gre v prvi vrsti se vé Vsemogočnemu, a iskreno zahvalo zaslužijo tudi p. i. gg. družbeni poverjeniki, ki z mnogim rodoljubnim trudom nabirajo ude! Pomozi Bog, da se družba i nadalje tako sijajno razvita ter vernemu slovenskemu ljudstvu donša tisočerega sadú! J.

(„Krščanski detoljub.“) Te dni je izšla 4. št. „Krščanskega detoljuba“, lista namenjenega krščanski vzgoji in rešitvi mladine. Kakor druge, odlikuje se tudi ta številka z lepo izbrano tvarino. Kot priloga je temu zvezku priložena prelepa knjižica: Spomin prvega sv. obhajila, ki velja 6 kr. v platno vezana 12 kr. Vodja društva detoljubov in urednik lista prečastiti gospod profesor Anton Kržiž podaja nam na koncu tega zvezka tudi

poročilo o 4. društvenem letu. Iz tega poročila posnamemo, da je imelo društvo dohodkov 2120 gld., troškov pa za tiskovine 1593 gld. 77 kr., za krščansko vzgojo mladine se je izdalo 548 gld. 23 kr. — Kujitice in podobne sv. Alojzija se je natisnilo 30.000 izpisov. — Prekoristno delovanje „Krščanskega detoljuba“ prav posebno priporočamo Slovencem v podporo in naklonjenost ter želimo, da se „Detoljubu“ pridruži prav mnogo unetih in delavnih gorečnikov.

(Obljuba.) Nadvojvoda Franc Salvator in nadvojvodinja Valerija sta zaobljubila svojo novorojeno hčerko Elizabeto Materi božji. Do 7. leta bo nosila samo modro ali popolno belo obleko, slednjo vsak Marijin praznik.

(Novomašniki) iz 3. bogoslovnega leta (presbyterji) so v Ljubljani to leto odločeni naslednji gg.: Knific Josip iz Smlednika; Kocijančič Anton iz Loma pri Tržiču; Kromar Janez iz Dolenje Vasi; Meršolj Janez iz Radovljice; Rihar Matej iz Polhovega Gradca; Stroj Alojzij iz Dobruve; Trpin Janez iz Železnikov.

(Župniki postali) so č. g.: Brežiški dekan Stoklas v Braslovčah, Marenberški dekan Jazbec pa v Slovenjigradu, a kapelan Osenjak pri Kačnjaku blizu Ptuja.

(Duhovniške premembe v ljubljanski škofiji.) Č. g. Blaž Justin, farni upravitelj na Novi Oselici je šel zaradi bolezni v pokoj. Č. g. Ivan Hromec, farni upravitelj v Spodnjem Logu na Kočevskem, je premeščen na Novo Oselico. Na njegovo mesto pride č. g. Anton Krainer, kapelan v kočevskem Koprivniku.

(Duhovniške premembe v lavantinski škofiji.) Za župnijo v Braslovčah je predlagan g. Matija Stoklas, mestni župnik in dekan v Brežicah. Za mestno faro v Slovenskem Gradcu pa je predlagan č. g. Anton Jazbec, dekan in župnik v Marnbergu.

(Pokopan) je bil 1. ap. popoldne g. Fr. Omejc, umirovljeni poštni oficijal, z mnogobrojnimi sprevedom vseh vrst našega mesta. Pokojnik je bil značajan rodoljub; vsled tega rodoljuba bil je premeščen za Herbst-Guskrove dóbe v Bohumin (Oderberg) na šlezijsko-prusko mejo; bil je vedno veren katoličan, zvest pristaš narodno-konservativne stranke, vrl podpornik šolske mladine in sirot. N. v. p.

(Posnemanja vredno.) Udje prostovoljnega gasilnega društva v Polhovem Gradcu imajo uže dalje časa prelepo navado, da gredo vsak advent in vsak post skupno v društveni obleki k sv. obhajilu. To je močno spodbudno in ganljivo. Polhogradčani so pa tudi ponosni na svoje vrlo gasilno društvo. Naj bi tako delali gasilci tudi drugod. Nekdaj je bilo vsako društvo na cerkveni podlagi. Vsako društvo je imelo svojega patrona, obhajalo gotove praznike, in skupno so društveniki prejemali sv. zakramente. Zato je pa bila vera tako živa in krščansko življenje tako izgledno.

(Pri Sv. Vidu blizu Ponikve) na Štajarskem je umrl č. g. Ulaga, star 77 let. Letos bi v jesen postal zlatomašnik. Bog daj blagej duši večni mir!

(Pri občinski volitvi) dne 15. t. m. v Dednem Dolu pri Višnji Gori je bil zopet županom izvoljen dosedanji vrli župan g. Mihael Omanen. Srečovalci so: Anton Skubic, Fr. Križman in Jos. Skufca, vsi možje stare korenine.

(Od novačenja v Ljutomeru) se je domu v Kráľjence vrnil Jožef Domanjko. Na potu sta ga pred Prelogovo krmo v Nosičih kočljarski sin Karol Črnel in blapee Ivan Gorčič tako pretepla, da je ranjenec sledečega dne umrl.

(Nesreče.) Dne 28. m. m. je v Gradiču v kamniškem okraju kajzarica Marija Pristov posadila na peč svojega pet mesecev starega otroka ter šla za svojimi opravili. Otrok pa je padel s peči na tla ter se tako hudo poškodoval, da je vsled tega kmalu umrl. — V Srpotaici pri Kranju našel je posestnik J. Tavčar na svojem bleva mladega človeka, ki se je sam obesil z vrvice na tram. Gospodar takoj priskoči ter odreže vrvice in reši nesrečnega nasilne smrti. Zvedelo se je, da je ta človek neki Janez Bizalj, domá nekje na Tolminskem. — Iz Kroke se poroča, da se je odtrgala nad hišo posestnika Jožeta Gartnerja velika skala ter mu en del hiše popolno razrušila. Na prizadetem koncu hiše spalo je tedaj 14 ljudi. Sreča velika, da se nobenemu ni pripetilo nič hudega ter da so vse srečno rešili iz podrtine.

(Nesreča) zgodila se je v Stobu pri Domžalah prvega aprila. Gostilničar Anton Müller po domače „Pihlar“ trebil je omenjeni dan drevje na vrtu, pri njem igrala se je dve leti stara hčerka Anica. Oče zamišljen v drevje pozabi le za nekaj trenutkov na otroka in ko se okrog sebe ozre, vidi plavati slamniček po potoku, tekočemu skozi njegov vrt, otrok ležal je že v vodi. Hitro zgrabi otroka, ga vzdigne iz vode in zdi se mu, da je še živ, a vsi poskusi ga oživiti, bili so brezuspešni, nedolžni in prijazni otroček bil je že mrtev.

(Požar.) Dne 1. aprila bil je ogenj na Rodici pri Domžalah. Pogorela je le ena hiša, stoječa bolj na samem. Zažgali so menda otroci.

(Tržna cena v Mariboru) Pšenica 7 gld. 50 kr. do 7 gld. 80 kr., rž 6 gld. 30 kr. do 55 kr., ječmen 4 gld. 45 do 90 kr., oves 3 gld. 5 do 30 kr., koruza 5 gld. 15 do 35 kr., proso 4 gld. 90 kr. do 5 gl. 10 kr., hajdina 5 gld. 30 do 50 kr., vse po hektolitru; kilo jabolk 8 do 12 kr., brushek 6 do 12 kr., 8 orehov 1 kr., puran 1 gld. 80 kr. do 2 gld. 50 kr., goska 1 gld. 40 kr. do 2 gld. raca 75 do 80 kr., kopun 1 gld. 50 do 2 gld. 50 kr., piščanec 85 kr. do 1 gl. 40., 9 jajec 15 do 20 kr., kilo kiselega zelja 8 do 10 kr. kisele repe 8 do 10 kr. hrena 15 kr., graha 24 do 28 kr., leče 28 do 36 kr., fižola 11 do 14.

Listnica urednikova:

G. I. B. na R. — Prejeli smo doposlano pesmico, a je ne moremo natisniti, ker je premalo opijljena. Priloženi denar smo izročili upravitelju kot naročnino za „Domoljuba.“ — G. A. Ž. na K.: Pride v prihodnjem listu.

Listnica upravitelja:

Prihodnjo številko bomo poslali le onim naročnikom, ki bodo do tje plačali naročnino. To zahteva redna uprava. Stari naročniki, ki so z naročnino na dolgu, naj nam takoj pošljejo zastanek ali naj nam vrnejo list, da jih vemo zbrisati izmed naročnikov. — Reklamira naj se takoj, ako list v par dneh potem, ko izide, ne dojde na dotično pošto. Kdor reklamuje, ko mu že 3—4 listi niso došli, je sam kriv, ako mu vseh zaostalih števil ne moremo poslati.

 Prihodnja številka „DOMOLJUBA“ izide dne 21. aprila zvečer.

Loterijske srečke.

Dunaj	26. marca:	43,	35,	48,	23,	70.
Gradec	26. marca:	76,	65,	18,	3,	27.
Lince	2. aprila:	72,	30,	20,	54,	53.
Trst	2. aprila:	53,	1,	86,	26,	38.

Dober med
za pitanje prodaja po
55 kr. kile J. P. Žagar
v Stari Loki hš. št. 5
pošta Škofja Loka.

Škornje

Je pozabil nek vnanji na-
ročnik „Domoljub-ov“ v
našem ekspeditu.
Pričakujemo, da pride
kmalu ponje.

Umetne zobe in zobovja

stavlja na način, ki ne provzroči ni-
kakih bolečin, ter opravlja vse **zobne**
operacije in zobna plombovanja

A. PAICHEL,

(12) 22 **zobozdravnik** (1)
pri Hradskega mostu I. nadstr.

Tinktura za želodec,

katero prireja **GABRIEL PICCOLI**,

lekarnar „pri an-
gelju“ v Ljub-
ljani, Dunajska
cesta, je mehko,
lahno učinkujoče,
delovanje prebav-
nih organov
ureja joče
sredstvo.

Krepča

želodec, ter po-
spešuje telesno odprtje. — Razpo-
silja jo izdelovatelj v zabojčkih po 12 in
več steklenic. Zabojček z 12 stekl. velja
gl. 1-36, z 55 steklen., 5 Kg. teže, velja
gl. 5-26. Poštnino plača naročnik. —
1 steklenica velja 10 kr. (60-34)
(1309 9)

Tržne cene v Ljubljani

dne 23. marca.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica, hktl.	11	50	Špeh povojen, kgr.	—	62
Rež,	9	50	Surovo maslo, "	—	70
Jecmen, "	7	—	Jajce, jedno	—	9
Oves, "	6	50	Mleko, liter	—	8
Ajda, "	9	50	Goveje meso, kgr.	—	62
Proso, "	7	—	Telečje "	—	58
Koruz, "	6	20	Svinjako "	—	64
Krompir, "	8	—	Koščunovo "	—	40
Leča, "	12	—	Pišanec "	1	—
Grah, "	10	—	Golob "	—	22
Fizol, "	9	—	Seno, 100 kgr.	1	96
Maalo, kgr.	—	84	Slama, "	2	40
Mast, "	—	64	Drva trda, 4 mtr.	7	—
Špeh svež, "	—	54	" mehka, "	5	—

Cenilniki
zastonj
in franko.

Največja zalog
šivalnih strojev

JAN. JAX,
LJUBLJANA,

Najnižje cene.
Ugodni vplačilni obroki se
(1410) dovoljujejo. (30-40)
Zamenjuje stare stroje.
Poprave vrše se točno
trajno in ceno.

Največji izbor.

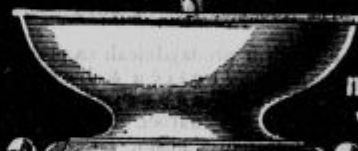

Popravila.
Preobleke

L. Mikusch,
tovarna defultov,
Ljubljana, Mestni trg 15.

18 21-4

Krube mliti

5
minut
variti

Kathreinerovi tovarni na sladovno kavo.

Berlin - München - Viedeň

Kathreinerova

Kneippova Sladova kava.

Jedina sladova kava s chuti a
vuni pravé zrnkové kavy.

Seženica, parva a poudelich, talichich
v kraljici schracon znanu

Je dostalni ve vâch obchodech kolonialnych a drogami

Proč z navadno kavo, kupujte
Kneippovo sladno kavo,

ki jo izdeljuje za Avstro-Ogersko po naročilu g. župnika
Seb. Kneippa edino le tovarna

bratov Ölz v Bregencu
na Bodenskem jezera.

Velečast gosp. župnik Kneipp se je odločno izrekel zoper bobovo kavo, katero je zdaj v prodajalnicah kupujemo in vživamo. Tista je sad strupenega drevesa, ne daje telesu nobene moči, razburja le fibre, ker je strupena, ter izvaja se druge jedi na pol prebavljene iz žolčka. Kneippova kava pa ima veliko redilno moč, pomirja fibre, in je dosti boljši kup. Komur bi se ta kava ne zdelala dovolj okusna, naj jej premeša nekoliko

OCHRANNA-ZNÁMKA.

Ölzove kave,

in se bo skoraj poznal razločka od navadne kave. Pil bo pa potem redilno, zdravo in ceno kavo.

Kako se ta kava kuha, to se bere že v naših zavojih. Kdor kupuje, naj pazi, da dobi pravo blago, ki ga pozna na tem: zavoji so štirveglati in rudeči, bratov Ölz, varnostna marka, psovica, podoba in podpis župnika Kneippa. Ölzova kava nosi ime in pošto.

Dobi se v vseh boljših prodajalnicah za prekomorsko blago. — V Ljubljani pri: Jegliču & Leskovicu, F. S. Rojniku in M. Wagnerjevi vdovi. — Lahko se pa tudi pri nas naroči, in jo pošljemo v zavojih po 4", kil franko s pošto.

Bratje Ölz,

tovarna za Kneippovo sladno kavo
v Bregencu. (20—11)

1200

jabolčnih in hruškovih
drevesc, 2—3 m vi-
sokih ima na prodaj
po 20 kr. komad Jakob
Zupan, p. Izlake. 20—11

Vse rabljene
pismene marke

kupuje vedno G. Zechmayer,
Nuremberg (Nürnberg). Obrazci
zastonj. 20—11

Koverti s firmo
vizitnice in
trgovske račune
priporoča
Katol. tiskarna
v Ljubljani.

Izdajatelj: Dr. Ivan Isenhardt.

Jos. Cotman,

pleskar, lakirar in napisni slikar,

v Ljubljani, na Bregu št. 6.

se priporoča al. občinstvu v mestu in na deželi v lično izvršitev vseh
v njegovo stroko spadajočih del, posebej se priporoča za okras-
nikom (reklamo) v izvršitev imenskih in raznih napisov. Dela
solidno, trajno in cene nizke.

**Podfosfornasto-kisli
apneno-železni sirup**

prireja lekarničar Julij Herbabay na Dunaji.

Ta že 21 let z največjim uspehom rabljeni od mnogih zdravnikov najbolj priznani in priporočani pralni sirup raztaplja sluz, upokojuje kašelj, pomanjšuje pót, daje slast do jedi, pospešuje prebavljanje in redilnost, telo jači in krepi. Železo, ki je v sirupu v lahki si privajajoči obliki je jako koristno za narejanje krvi, raztopljive fosforno-apnene soli, ki so v njem, pa posebno pri slabotnih otrocih pospešujejo narejanje kosti. Cena steklenice Herbabayevga apneno-železnega sirupa je 1 gl. 25 kr., po pošti 26 kr. več za zavijanje. (Polovičnih steklenic ni)

Svarilo! Svarimo pred po-
naredbami, ki se
pojavljajo pod enakimi ali podob-
nimi imeni, a so vendar po svoji
sestavi in svojem učinku po-
polnoma različne od nakega origi-
nalnega 21 let obstoječega pod-
fosfornasto-kislega apneno-
železnega sirupa. Zahteva naj
se torej vselej izrečno Herbabay-jev apneno-železni
sirup. Pazi naj se tudi na to, da je zraven stojiča
oblastveno protokolirana varstvena znamka na
vsaki steklenici in prostimo, ne dajte se zapeljati
niti z nižjo ceno, niti z družimi pretvezanji, da bi
kupili kake ponaredbe! 22 6-5

Osrednja razpodeljalnica za provinco: na Dunaju, le-
karna „zur Barmherzigkeit“ JULIJA HERBAB-
NAY-ja, Neubau, Kaiserstrasse 75. Prodajajo ga gospodje
lekarničarji: v Ljubljani J. Srebota, Gab. Piccoli, Ubald pl.
Trnkoczy, W. Mayr, L. Grecl; dalje ga prodajajo v Celju:
J. Kupferschmid, Baumbachovi dediči; na Reki: J. Gmeiner,
G. Prodani, A. Schindler, Ant. Miziam, lekarničar, F. Prodani,
M. Miziam, droz; v Brezavi: A. Ruppert; na Sovodjem (Gmünd):
E. Müller; v Celovcu: W. Thurnwald, P. Birnbacher, J. Ko-
metter, A. Egger; v Novemestu: A. pl. Sladovič; v St. Vidu:
A. Reichel; na Trbiču: A. Siegl; v Trstu: E. Zanetti, A. Sal-
tina, B. Biasoletto, J. Serravallo, E. v. Leutenburg, P. Prendini,
M. Ravasini; v Beljaku: F. Scholz, dr. E. Krampf; v Črnomlju:
J. Bašek; v Velikoven: J. Jobst; v Wolfsbergu: J. Huth.

Robi za na glavo,
svilnati in volneni, v najrazličnejših bojah, platno, kotonina,
hlačevina, volneno blago (24)

lepo, močno, dvojne širskosti, meter po 50 kr. in više.

Fr. Petrič,

trgovina z manufakturnim in kramarskim
blagom
v Ljubljani, Špitalske ulice 6

priporoča svojo največjo zalogo in najraznovrstnejšo izbero
modnega in kramarskega blaga,
sukna za moške in ženske obleke.

Izdajatelj: Dr. Ivan Isenhardt.

Tiska „Katoliška Tiskarna“.